

H. Mackiewicz, A. Mackiewicz

Olsztyn, st. XXIV, wykop 8

Informator Archeologiczny : badania 27, 115

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ne były z kamieni i gotyckiej cegły rozbiórkowej, z której zbudowane były sklepienia kolebkowe piwnic. Kamienie i cegła łączone były zaprawą gliniasto-piaskową. Wystąpiły pozostałości budynku nowożytnego, a właściwie współczesnego, zbudowanego z cegły nowożytnej łączonej zaprawą cementową.

Na uwagę zasługuje fakt, iż w obrębie wykopu 7, pomimo dużych jego rozmiarów (ca 20 x 40 m), nie stwierdzono obecności warstw średniowiecznych, które prawdopodobnie uległy zniszczeniu podczas późniejszych prac budowlanych i niwelacyjnych. Jedynym elementem starszym niż nowożytność jest wspomniana już studnia. Ponadto w narożniku północno-zachodnim stwierdzono na niewielkim obszarze obecność warstw późnośredniowiecznych zalegających pod posadzką piwnicy budynku nowożytnego.

Dokumentacja znajduje się w archiwum Państwowej Służby Ochrony Zabytków w Olsztynie oraz Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie (wraz z materiałami). Oznaczone i zdemontowane elementy studni przechowywane są w piwnicach zamkowych w Lidzbarku Warmińskim.

Olsztyn, st. XXIV, wykop 8**ARCHEO-ADAM**

Badania prowadzili mgr mgr H. Mackiewicz i A. Mackiewicz. Finansowane przez S. i J. Szwejków (inwestorzy prywatni). Pierwszy sezon badań. Stare Miasto — miejskie mury obronne.

Badania przeprowadzone zostały na terenie działki budowlanej położonej w zachodniej pierzei ul. Kolałtąja (nr 11). Wykop ten oznaczono jako nr 8 w obrębie st. XXIV. Na uwagę zasługuje fakt, iż nawarstwienia kulturowe w obrębie tej działki zostały zniszczone już wcześniej, na skutek prowadzenia tu prac ziemnych przy pomocy sprzętu mechanicznego bez nadzoru archeologa — m.in. zniszczono wtedy znaczny odcinek zachodniego ciągu murów miejskich.

Pomimo znacznych zniszczeń w obrębie omawianej działki udało się uchwycić partię fundamentową murów miejskich oraz moment zmiany ich przebiegu w kierunku południowo-wschodnim. W obrębie omawianej działki mury załamują się w kierunku południowo-wschodnim pod kątem 170°, a więc zgodnie z planem, jaki został przedstawiony w pracy C. Wünscha z 1933 r., obrazującym przebieg murów z ok. 1800 r. (mury załamują się pod kątem 173°). Drobną niedokładność mogą być efektem nałożenia się niewielkich pomyłek pomiarów w czasie prac terenowych. Mur w tym miejscu miał ok. 2 m grubości (u podstawy), co może być wynikiem tego, iż zarejestrowano partię fundamentową. Ponadto po jego zewnętrznej (zachodniej) stronie stwierdzono obecność bruku kamiennego, który należy kojarzyć z budową mostu lub umocnieniami brzegowymi. Trudno jest jednak stwierdzić jednoznacznie, czy mamy tu do czynienia z przyczółkiem mostowym czy też wybrukowanym nabrzeżem obniżającym się w kierunku zachodnim (w stronę Łyny). Ze względu na brak materiału zabytkowego nie można również wykluczyć, iż jest to fragm. bruku, który był założony w najstarszych częściach miasta w l. 1836, 1838, 1845–1857. Ponadto w obrębie wykopu udało się uzyskać profil wschodni i południowo-wschodni. Profil północny stanowi ściana sąsiedniego budynku, natomiast profil zachodni był niemożliwy do uchwycenia ze względu na teren gwałtownie opadający w kierunku zachodnim i poza pojedynczymi kamieniami będącymi relikami murów miejskich praktycznie w tym miejscu nie wystąpił. Relikty partii fundamentowej murów miejskich odkryto na poziomie ca 104,7–105 m n. p. m. Nie stwierdzono obecności ciekawszych zabytków ruchomych.

Dokumentacja znajduje się w archiwum Państwowej Służby Ochrony Zabytków w Olsztynie oraz w Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie (wraz z materiałami).